

anledning til betænkeligheder ved den fremtidige udvikling.

Danmark, EF og Norden.

Sverige, Finland og Island har sagt nej til medlemskab. I Norge er der ringe udsigt til, at der kan skaffes det fornødne flertal for norsk tilslutning ved folkeafstemningen og i Stortinget. Og den norske regering har udtrykkeligt gjort opmærksom på, at hvis Danmark siger nej den 2. oktober, vil regeringen ikke længere anbefale norsk tilslutning over for Stortinget. (Se bil. 2, spm. 44).

I denne situation må man fastslå, at dansk tilslutning til EF vil umuliggøre en fællesnordisk løsning. Det er dybt beklageligt, at den danske regering — trods givne løfter om at afvente Norges stillingtagen — fastholder sin ensidige markedspolitik, og at hensynet til de nordiske lande tilsyneladende ingen rolle spiller.

Mindretallet lægger vægt på de udtalelser, den finske præsident Urho Kekkonen har fremsat over for det svenske blad Dagens Nyheter (se bil. 2, spm. 43), hvor mulighederne for tættere nordisk samarbejde med udgangspunkt i de opnåede resultater ved Nordekforhandlingerne understreges. Tilhængerne påstande om, at ethvert forpligtende nordisk samarbejde vil blive bremset netop af Kekkonens Finland, virker ikke overbevisende. Efter mindretallets opfattelse er der mere grund til at fæste lid til Kekkonens forklaring på Nordek-forhandlingernes forlis, når han fremhæver den dansk/norske ansøgning om medlemskab af EF som den egentlige hindring for nordiske fremskridt.

Der er derfor grund til at forvente, at et dansk nej til EF vil bane vej for genoptagelse af frugtbare nordiske forhandlinger.

Filosofien bag De europæiske Fællesskaber.

Mindretallet er af den opfattelse, at den langsigtede tankegang bag EF er at sammentømre en fælles statslignende struktur for vesteuropæiske stater med samme økonomiske system og samme udenrigspolitik. Dette system er præget af en stordriftsfilosofi, der lægger vægt på de størst mulige økonomiske, administrative og politiske enheder.

Den bureaukratisering, denne målsætning indebærer, skaber et svælg mellem de besluttende centre og dem, hvem beslutnin-

gerne vedrører, og lader sig ikke forene med bestræbelserne for, at det enkelte menneske opnår en større grad af medbestemmelse.

Centralisering og bureaukratisering er to hovedelementer i EF-strukturen. Et tredje er den stormagtsdominans, der afspejles gennem EF-stormagternes særlige topmøder, og en fjerde er den umådelig ringe parlamentariske kontrol. EF-institutioner er underkastet.

Den direkte kontrol for Europaparlamentet med Kommission og Ministerråd er ubetydelig, og den er i EF's hidtidige levetid blevet svækket. Nøgternt bedømt er der ringe udsigt til, at parlamentet vil udvikle sig til et egentligt kontrolorgan.

Mangel på parlamentarisk kontrol på EF-niveau modsvares ikke af en indgående parlamentarisk kontrol i medlemsstaternes parlamenter. Udvalget har fået oplyst (se bil. 2, spm. 35), at flere parlamenter i de nuværende 6 EF-lande har ringe eller ingen parlamentarisk indseende med, hvad der sker i EF.

Beslutningsmønstrer i organerne er bygget på et samspil mellem erhvervsorganisationer, ministre og embedsmænd fra medlemslandene og Europakommissionens embedsmænd. I dette samspil er det vanskeligt at sikre nogen form for demokratisk kontrol.

Mindretallet nærer derfor ikke tillid til, at det vil lykkes at sikre folketingskontrol med den danske politik i EF i tilfælde af medlemskab. Denne skepsis bliver ikke mindre, når det erfares, at alle forhandlinger i EF's ministerråd er hemmelige, og at selv folketingets markedsudvalg ikke kan få udleveret de officielle mødereferater.

På denne baggrund konkluderer mindretallet, at dansk medlemskab vil betyde et direkte og alvorligt tilbageslag for vort demokrati og en skæbnesvanger svækkelse af vore muligheder for at skabe et mere retfærdigt og menneskeligt samfund.

Samarbejdets karakter og rækkevidde.

Medlemskab af EF adskiller sig principielt fra alt andet internationalt samarbejde, Danmark hidtil har deltaget i på traktatlig basis.

De forpligtelser, Danmark må indgå i tilfælde af medlemskab, indebærer afgivelse af suverænitæt i det omfang, der er angivet i Rom-traktaten, alle følgende beslutninger og de retningslinjer, der er lagt med hensyn